

очаква една лоша участъ. И тъй, впрегнете ума на работа, четете, мислете. любете, — не мене, себе си, мъжа си. Една жена, която е жена, да люби мъжа си; и мъжът да люби жена си, но не да се захласват, защото захласването не е любовъ. Хармонично да любите, домъ съ домъ да се люби, общество съ общество. Тази любовъ да се разпространи навсѣкждѣ. Разумни трѣбва да бждемъ нали? Защото, ако азъ обичамъ само нѣкого, това не е любовъ. Като говоря за любовта, разбирамъ Бога, оня принципъ, който работи сега въ свѣта. Ние трѣбва да дадемъ мѣсто на този, великия Господъ да се прояви; не разбирамъ себе си, а онзи великъ Духъ, който работи сега въ свѣта. И този Духъ е еднакво деликатенъ за всички. Всички сте деликатни по сърце за него, само нѣкои сте по-деликатни, а нѣкои сте по-грубички. По-грубички, казахъ, хайде да посмекча, ще ме извините, да си направя своята мисль по-ясна: нѣкои отъ васъ сте облѣчени съ такава материя, вълната е по-остра, а нѣкои сж съ мекички дрехи; на нѣкои сърцето е отъ по-финна материя, по-мекичка, а на други — отъ по-груба. А може ли вие да носите мекички дрехи? То е въпросътъ. Разно сте облѣчени, то е външната страна, но сърцата на всички сж добри. Тѣ сж направени първоначално такива отъ Бога, сжщо и първоначалната свѣтлина на ума е излѣзнала отъ Бога. Не мислете, че сърцата сж развалени. Ще оставя какво е писалъ пророкътъ: неговитѣ думи сж вѣрни, и моитѣ думи, и тѣ сж вѣрни. Ако туй сърце би било развалено, Господъ не щѣше да каже: „Сине мой, дай ми сърцето си.“ Значи, има нѣщо хубаво въ сърцето, и той го иска: „Сине мой, дай ми сърцето си!“

И тъй, „по-блаженъ е онзи, който слуша Словото Божие и го разбира.“

Проучавайте великата природа, всички велики закони, давайте поощрение на всѣки единъ да мисли, да чувствува, не се спѣвайте. Мъжътъ ти